

РЕШЕНИЕ

№ 4640

гр. София, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 106-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ

при участието на секретаря ПАВЕЛ АЛЪ. БОЖИНОВ
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ Административно наказателно дело № 20231110207504 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 - 63 ЗАНН.

Образувано е по жалба от ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, представлявано заедно от С. С. П. и К. Д. К. – изпълнителни директори чрез неговия упълномощен процесуален представител адв. М. Г. от САК срещу наказателно постановление № Р-10-97/16.05.2023 г., издадено от В. Н. И. – заместник-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 във вр. с чл. 644, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането /КЗ, обн. в ДВ бр. 102 от 29.12.2015 г., в сила от 01.01.2016 г./ на търговското дружество е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000,00 /две хиляди/ лева за неизпълнено правно задължение по чл. 108, ал. 1 КЗ.

В депозираната жалба са инвокирани множество оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения в предходната фаза на административнонаказателното производство, довели до ограничаване правото на защита на дружеството-въззивник, както и за некоректно приложение на материалния закон. Отправена е молба за цялостната отмяна на оспореното наказателно постановление като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, не изпраща представител, който да изрази становище по фактите и приложимия по делото закон.

Въззиваемата страна, редовно призована, представлява се от гл. юрк. А. Г., с пълномощно по делото. Последният пледира за неоснователност на постъпилата жалба и аргументира законосъобразността на атакувания санкционен акт. В допълнение са представени писмени бележки. Претендира се и присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14, чл. 18 и чл. 107, ал. 5 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити за нейната редовност, което обуславя пораждането на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Във връзка с постъпила жалба в КФН с вх. № 91-02-79/25.01.2023 г. от С. Р. П., относно предявена пред ЗД „Бул Инс“ АД претенция № 2210038883/21.12.2022 г. за изплащане на застрахователно обезщетение по сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, на 27.01.2023 г. от дружеството-жалбоподател са изискани писмени обяснения и заверено копие от цялата документация, съдържаща се в преписката по щетата.

При извършената на 10.02.2023 г. проверка на изпратените от застрахователното дружество документи е констатирано, че щетата е заведена в ЗД „Бул Инс“ АД на 21.12.2022 г., като са представени всички доказателства във връзка с претенцията.

След 21.12.2022 г. жалбоподателят не е изисквал от увреденото лице допълнителни доказателства, необходими за установяване на претенцията в предвидения в разпоредбата на чл. 106, ал. 3 КЗ 45-дневен срок, като е изплатил обезщетение на 07.02.2023 г. т.е. след изтичане на законоустановения срок от 15 работни дни, считано от представянето на доказателствата по чл. 106 КЗ.

С акт за установяване на административно нарушение № Р-06-68/28.02.2023 г., съставен от М. В. С. – главен експерт в отдел „Правопилагане“, дирекция „Застрахователен надзор“ при КФН и в присъствието на Пламена Веселинова Керанова и Десислава В. Вардарова – свидетели при съставянето на акта е констатирано, че жалбоподателят ЗД „Бул Инс“ АД се е произнесъл по претендираното застрахователно обезщетение от С. Р. П. по щета № 2210038883/21.12.2022 г. извън законоустановените 15 работни дни, считано от 21.12.2022 г., което задължение е следвало да бъде изпълнено в срок до 17.01.2023 г., вкл.

В акта е отразено, че с визираното бездействие на 18.01.2023 г. в гр. София жалбоподателят не е изпълнил правното си задължение по чл. 108, ал. 1 КЗ, като в деня на неговото съставяне е връчен препис на упълномощен представител на търговското дружество.

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление № Р-10-97/16.05.2023 г. от В. Н. И. – заместник-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 във вр. с чл. 644, ал. 1, т. 2 КЗ, при цялостното възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на ЗД „Бул Инс“ АД е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000,00 /две хиляди/ лева за неизпълнено правно задължение по чл. 108, ал. 1 КЗ, реализирано в условията на повторност по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, след като дружеството-въззивник е било наказано за същото по вид нарушение с НП № Р-10-701/09.09.2021 г., влязло в законна сила на 18.03.2022 г.

Препис от оспореното НП е връчен на представител на въззивника на 19.05.2023 г., видно от приложеното по делото известие за доставяне, като жалбата, инициирала производството пред настоящата съдебна инстанция, е депозирана в законоустановения 14-дневен срок чрез наказващия орган на

23.05.2023 г., видно от поставения печат върху същата.

При проведения непосредствен разпит на актосъставителя съдът не констатира противоречия с установените в акта фактически положения. Показанията на свидетеля М. С. са подробни, задълбочени и вътрешно балансиранни, поради което следва да бъдат кредитирани без резерви, имайки предвид, че се подкрепят по еднопосочен начин и от приобщените по надлежния ред писмени доказателства, а това не налага отделното обсъждане на доказателствените източници. Нещо повече – между страните не се спори по фактите, а единствено досежно приложимите процесуален и материален закон.

От цялостния анализ на инкорпорирания по делото доказателствен материал за този съдебен състав не съществува съмнение относно факта на неизпълненото правно задължение, времето, мястото, неговия механизъм и отговорното за констатираното противоправно бездействие юридическо лице.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС /, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай АУАН и издаденото, въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност видно от изисканите и приобщени по делото писмени доказателства, относими към назначаването, респективно оправомощаването на актосъставителя и

наказващия орган.

На следващо място, съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, като с изискуемата се от закона конкретика административните органи са очертали датата, мястото, механизма на неизпълненото правно задължение и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност. В тази връзка неоснователното е традиционното възражение в жалбата за накърнено право на защита, изводимо от липсата на твърдения в акта, че процесното нарушение е извършено при условията на повторност, доколкото съгласно константната практика на АССГ, която поначало не споделя от този съдебен състав, посоченото обстоятелство е относимо единствено към размера на следващата се санкция, който въпрос е от компетентността на наказващия орган /в този смисъл **решение № 2552 от 15.04.2016 г. по кнахд № 592/2016 г. по описа на АССГ, VIII касационен състав, докладчик-съдия Камелия Серафимова, решение № 4869 от 08.07.2016 г. по кнахд № 3526/2016 г. по описа на АССГ, XIV касационен състав, докладчик-съдия Евгения Иванова, решение № 4228 от 17.06.2016 г. по кнахд № 3379/2016 г. по описа на АССГ, XI касационен състав, докладчик-съдия Татяна Жилова, решение № 4945 от 12.07.2016 г. по кнахд № 4574/2016 г. по описа на АССГ, IX касационен състав, докладчик-съдия Миглена Николова, решение № 3742 от 02.06.2016 г. по кнахд № 3899/2016 г. по описа на АССГ, I касационен състав, докладчик-съдия Радостин Радков и др./.**

Голословни са и оплакванията за неправилно отразяване на датата на нарушението, доколкото актосъставителят и наказващият орган са фиксирали същата коректно, както и за допуснати „други съществени процесуални нарушения“, имайки предвид, че тези твърдения са лишени от каквато и да било конкретика, а това препятства възможността на решаващия орган в съдебната фаза да прецени тяхната основателност. Апропо, некоректно се сочи в жалбата, че е нарушен принципът „*reformatio in re ius*“, имайки предвид, че същият касае забрана за влошаване правното положение на санкционираното лице при иницириано по негова жалба контролно

производство за законосъобразност, каквато хипотеза очевидно не е налице в процесния случай.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриването на нарушителя, респективно 2-годишен срок от неизпълнението на правното задължение. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в законоустановения 6 – месечен срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на имуществената отговорност на дружеството-жалбоподател от формална страна.

Предвид изложеното, АУАН и НП са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Имуществената отговорност на въззивника ЗД „Бул Инс“ АД е ангажирана за неизпълнено правно задължение по чл. 108, ал. 1 КЗ, като на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 във вр. с чл. 644, ал. 1, т. 2 КЗ му е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000,00 /две хиляди/ лева.

По делото се установи по категоричен и безспорен начин, че жалбоподателят ЗД „Бул Инс“ АД се е произнесъл по претендираното застрахователно обезщетение от С. Р. П. по щета № 2210038883/21.12.2022 г. извън законоустановените 15 работни дни, считано от 21.12.2022 г., което задължение е следвало да бъде изпълнено в срок до 17.01.2023 г., вкл., като с демонстрираното противоправно бездействие на 18.01.2023 г. в гр. София не е изпълнил правното си задължение по чл. 108, ал. 1 КЗ.

Неоснователни са релевираните тривиални оплаквания в жалбата за неправилно приложение на материалния закон, в частност твърденията, че при претенции за изплащане на застрахователно обезщетение по сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите е приложима разпоредбата на чл. 496, ал. 1 КЗ, която се явява специална. Подобно разграничение не е поставено от законодателя, доколкото срокът от 15 работни дни по чл. 108, ал. 1 КЗ започва да тече от момента на представянето на всички доказателства по чл. 106 КЗ, като при евентуално упражняване на правото по чл. 106, ал. 3 КЗ от страна на застрахователя същият е длъжен да се произнесе по претенцията в 3-месечния срок по чл.

496, ал. 1 КЗ, считано от нейното предявяване. В конкретния случай жалбоподателят не е изплатил заведената претенция в изискуемите 15 работни дни по чл. 108, ал. 1 КЗ, а едва в по-късен момент, което закономерно е довело до ангажиране на имуществената му отговорност.

От своя страна, административнонаказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 644, ал. 2, предл. 2 във вр. с чл. 644, ал. 1, т. 2 КЗ, която имплицитно препраща към визираното в чл. 108, ал. 1 КЗ правно задължение, имайки предвид, че същото е реализирано в условията на повторност по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, след като дружеството-въззивник е било наказано за същото по вид нарушение с НП № Р-10-701/09.09.2021 г., влязло в законна сила на 18.03.2022 г. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. Ето защо, съдът намира, че материалният закон също е приложен правилно, като за пълнота следва да се отбележи, че преценката дали нарушението е от същия вид се извършва въз основа на фактите, а не на правната квалификация, поради което оплакванията, че предходно неизпълнение на правното задължение, квалифицирано по чл. 107, ал. 1 КЗ /отм./, не обуславя наличието на повторност по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ не намират нормативна опора. Нещо повече – от прочита на с НП № Р-10-701/09.09.2021 г. дори е видно, че имуществената отговорност на застрахователя е била ангажирана именно за нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ.

В процесния случай въпросът за вината се явява ирелевантен, предвид обстоятелството, че отговорността на въззивника е обективна и касае неизпълнени задължения към държавата /арг. от чл. 83 ЗАНН/.

По отношение на наложената “имуществена санкция” в размер на 2 000,00 /две хиляди/ лева, настоящият съдебен състав намира за необходимо да отбележи, че предвидената от законодателя санкция в разпоредбата на чл. 644, ал. 2, предл. 2 във вр. с чл. 644, ал. 1, т. 2 КЗ е относително определена в границата от 2 000,00 до 40 000,00 лева. В конкретния случай административнонаказващият орган е наложил „имуществена санкция“ в минимален размер, подценявайки напълно необосновано отегчаващия

отговорността факт, изводим от множеството предходни влезли в законна сила НП за аналогични нарушения. Доколкото настоящото производство е образувано единствено по жалба на санкционираното лице, то за съда е в сила забраната за влошаване на правното му положение.

Липсват и основания за третиране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Съгласно **Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т. д. № 1/2007 г. на ОСНК на ВКС, докладчик-съдия Блага Иванова** преценката на административнонаказващия орган за „маловажност” на случая по чл. 28 ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Безспорно визирият нормативен регламент е относим и към неизпълнението на задълженията на юридическите лица и едноличните търговци към държавата и общините при осъществяване на дейността им по смисъла на чл. 83 ЗАНН, но преценката за неговото наличие е фактическа и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Установените в практиката критерии за неговото дефиниране са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественоопасни последици и обстоятелствата, при които неизпълненото правно задължение е намерило проявление в обективната действителност – време, място, обстановка, механизъм и т.н. В тази връзка, принципно вярно е, че за наличието на съставомерност по чл. 108, ал. 1 КЗ не се изисква настъпването на вредни последици, извън изтичането на изискуемия срок от 15 работни дни за произнасяне по претенцията на застрахованото лице, но в конкретния случай посоченото неизпълнение е от естество да засегне сериозно правната сфера лицата претърпели вреди от реализираните застрахователни събития. Ето защо, макар и формално по своята конструкция неизпълнението на посоченото правно задължение не разкрива формална по степен обществена опасност, имайки предвид характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременното удовлетворяване на вземанията от гражданската отговорност на автомобилистите, каквато всъщност е и една от фундаменталните цели на застраховането. Нещо повече – в конкретния случай се касае за повторност по смисъла § 1, т. 51 от ДР на КЗ, а не са инцидентност на неизпълненото задължение и за демонстрирано противоправно бездействие, продължило почти месец, след изтичането на законоустановените 15 работни дни за произнасяне по щетата, което е

индиция за компрометиране на целите на санкцията и поражда необходимостта от по-интензивно въздействие върху отговорното юридическо лице.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание не е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, а отговорността на дружеството-въззивник е ангажирана правилно.

Ето защо, съдът намира, че така издаденото наказателно постановление следва да бъде потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно.

Съгласно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН съдът да се произнесе по извършените от страните разноси, имайки предвид изрично отправеното искане в очертаната насока. С оглед изхода на делото, отчитайки неговата фактическа и правна сложност, обема на доказателствения материал, множеството релевиращи възражения в жалбата, наложили обсъждането им от противната страна, както и осъщественото процесуално представителство на наказващия орган пред СРС, на основание чл. 63, ал. 4 ЗАНН, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 150,00 лв. /арг. от чл. 37 от Закона за адвокатурата във вр. с чл. 27е от Наредбата за изплащането на правната помощ/.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 9 във вр. с ал. 2, т. 5 ЗАНН, Софийски районен съд, НО, 106 състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло наказателно постановление № Р-10-97/16.05.2023 г., издадено от В. Н. И. – заместник-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 във вр. с чл. 644, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането /КЗ, обн. в ДВ бр. 102 от 29.12.2015 г., в сила от 01.01.2016 г./ на търговско дружество ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482,

представлявано заедно от С. С. П. и К. Д. К. – изпълнителни директори е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000,00 /две хиляди/ лева за неизпълнено правно задължение по чл. 108, ал. 1 КЗ, **като правилно и законосъобразно.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 63, ал. 4 във вр. с ал. 1 ЗАНН, жалбоподателя ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482 да заплати на Комисията за финансов надзор разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150,00 /сто и петдесет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____